

Kerék-Bárczy Szabolcs: Rezsimdöntő stratégiák, amelyeket ma senki nem képvisel

Az egy év múlva esedékes választásoknak hazánk súlyos társadalmi és gazdasági válságban néz elébe, az emberek túlnyomó többségének egyre reménytelenebb a helyzete és borúsak a kilátásai. A polgárok választót előtt állnak és három lehetőség közül választhatnak: vagy arra adnak felhatalmazást, hogy a rezsím folytassa bünszervezethez méltó, a közvagyonot elrabló, a hétköznapi életet még jobban megkeserítő tevékenységét, tovább távolítva az országot a Nyugattól és hozzákapcsolva a keleti önkényuralmakhoz, vagy a rezsimmal kiegyező, puha NER-t képviselő, magát ellenzékinek nevező szövetséget emelnek hatalmi pozícióba úgy, hogy a mai rezsím, mintegy ténylegesen irányító háttérállamként, a következő négy évben zökkenőmentesen megtartja közjogi és gazdasági-kulturális uralmi pozícióit. A harmadik lehetőség, hogy az emberek a NER megdöntésének és a jogállam helyreállításának, Magyarország felemelkedésének nyugatos célját képviselő, az ezt elérni segítő stratégiákat választó politikai szervezetre és személyekre adják voksukat. Joguk van a magyaroknak ahhoz, hogy szembesüljenek a valósággal, pőrén álljanak előttük a szavazataikért kuncsorgók, nyíltan feltárva valódi szándékaikat és ígéreteik várható következményeit.

Ugyanakkor csapdahelyzetben vannak a NER-rel szemben állók, ugyanis nem létezik a harmadik választási lehetőség. Ilyen körülmények között sem szabad azonban azt hazudni, hogy az úgynevezett ellenzék az Orbán-rendszer elsöprésére törekedne. Vagy ki kell termelni a rezsimmal szembeni valódi alternatívát egy éven belül, vagy ki kell mondani, hogy társadalmi igény híján nincs itt az ideje a NER kiebrudalásának. Ahhoz, hogy belássuk, hogy a magukat ma ellenzékinek nevezők valójában miért nem akarják a NER megdöntését, vázoljuk fel, hogy mi feltétlenül szükséges – még ha nem is elégséges – az Orbán-rezsím felszámolásához, a jogállam helyreállításához és az emberek gyarapodását biztosító kormányzáshoz. Vagyis a polgárok csak azokban bízzanak, mint a Fidesszel szemben gyökeresen más alternatívát kínálóknak, akik az alábbiakat nyíltan vállalják, és személyi garanciát adnak arra, hogy mindezt meg is valósítják.

A NER felszámolását csak úgy lehet elképzelni, ha ezt, mint elsődleges *célt* fogalmazza meg egy politikai szervezet. Ám ez csak akkor hihető és hiteles, ha a célhoz az annak elérését szolgáló legalább három, egymásra épülő, feltétlenül végrehajtandó *stratégiát* is mellé rendel: 1/ az alaptörvény azonnali eltörlését és új alkotmány megszüvegezését (a közjogi forradalom stratégiája), 2/ a NER bünszervezetnek minősítését és felszámolásának foratókönyvét (a törvényesség helyreállításának és fenntartásának stratégiája) és 3/ a tisztakezü és szakszerű kormányzás programját (a közpolitikai reform stratégiája). A NER elsöprésére vállalkozó szervezetnek végül garantálnia kell, hogy a stratégiák végrehajtásához nélkülözhetetlen *eszköz*ek közül a személyi és anyagi erőforrások eleve rendelkezésére állnak. Ha nem, akkor bele sem szabad fognia a munkába, mert bizonyosan nem érné el a célt. Ha a szükséges, jól kiszámítható erőforrások hiányában mégis belevágna a NER felszámolásának feladatába, akkor bizonyosan elbukna s ezáltal a rezsímet segítené.

S most álljon itt néhány megállapítás a fentiekkel kapcsolatban. 1/ Az alaptörvény eltörlésének foratókönyvét részletesen kidolgozta Vörös Imre nemzetközi hírű jogtudós, volt alkotmánybíró, az MTA tagja. Számos írásban és interjúban fejtette ki ezzel kapcsolatos nézeteit, leginkább összefoglalva a Civil Bázis ez év március 13-ai konferenciáján tartott előadásában (<https://civilbazis.hu/allasfoglalas/>). A professzor abból indul ki, hogy az Alaptörvény biztosítja a kormánynak a hatalom kizárólagos megszerzésére irányuló, vagyis önkényuralmat előállító törekvését, amely Alaptörvény ellenes, s az ezzel szembeni fellépésre maga az Alaptörvény is felszólítja a polgárokat. (Pusztai Erzsébet, Kajdi József és jómagam a Szabadság és Reform Intézet nevében ezt egyébként már a jogszabály elfogadásakor felismertük, részben a Vörös Imrével való akkori konzultációink nyomán. Tétélesen rámutattunk a kritikus alaptörvényi

részekre, s kértük – természetesen eredménytelenül – az Alkotmánybíróságtól a jogszabály megsemmisítését 2011. december 16-ai beadványunkban, amelyet kibővítve megismételtünk 2012. március 1-jén; ez utóbbi beadványunkat mellettünk Bokros Lajos is aláírta.) Vörös Imre korrekt jogi érvelésében azt állítja, hogy amennyiben a NER-t elsöpörni szándékozó erők nyernek 2022-ben, a választásokat követő első országgyűlési napon két jogszabályt kell elfogadnia az új parlamenti többségnek: az elsőben „meg kell állapítania az Alaptörvény és az önkényuralmat kirívóan biztosító törvényi rendelkezések alkotmányellenességét és semmisségét” (semmisségi törvény), valamint a másodikban „el kell rendelnie a jogrendszer egészének haladéktalan felülvizsgálatát annak érdekében, hogy hatályos jogszabályok ne akadályozhassák az alkotmányos jogállam helyreállítását” (új alkotmány). Ez utóbbira Vörös professzor egzakt normaszöveget is lefektetett.

A jogtudós helyesen állapítja meg, hogy az Alaptörvény törvényellenességének megszüntetése a fideszes Alkotmánybíróságtól nem várható, ezért az országgyűlésnek határozatban kell magához vonnia az alkotmánybíráskodás jogkörét. Ezt az a jogelv teszi lehetővé, hogy a demokráciákban egyetlen közjogi intézmény sem maradhat kontroll nélkül („fékek-ellensúlyok”, vagy inkább „az egymást ellenőrző intézmények egyensúlyának” elve); s mivel az Alkotmánybíróságról szóló törvényt az Országgyűlés hozta meg, illetve a testület tagjait ő jelöli és választja meg, ezért a rá vonatkozó egyéb döntések is a törvényhozást illetik meg. Az Alaptörvény semmisségének kimondásával értelemszerűen ki kell mondani „az önkényuralmat kirívóan kreáló és biztosító – a határozatban pontosan felsorolt – törvényi rendelkezések alkotmányellenességét, semmisségét és azonnali hatályvesztését. Ilyenek például a médiatörvény, a bíróságokról szóló törvény, az ügyészségről szóló törvény, vagy a választási törvények meghatározott rendelkezései.” S mivel az Országgyűlés alkotmánybíráskodást végez, ezért „határozatának meghozatala ugyanúgy egyszerű többséggel történik, mint az Alkotmánybíróság, mint testület által az alkotmánybírói törvény alapján hozott határozatok”.

Adott tehát a recept arra, hogy jogállami keretek között egyszerű többséggel hogyan lehet elsöpörni az Alaptörvényt az összes, vonatkozó sarkalatos törvényi résszel és a nem a hazát, hanem a rezsím bünsös érdekeit szolgáló vezető tisztségviselővel együtt. Ha valaki tényleg a NER ellensége, akkor büszkén tűzi zászlajára és fennen hangoztatja ennek a közjogi forradalomnak a stratégiáját, mint az egyetlen megoldást, ehhez kér felhatalmazást a választóktól, és erre alapozva köt választási szövetséget.

2/ A NER megdöntése a hagyományos politikai stratégiákkal és évek óta ismert pártvezetőkkel nem lehetséges. Erre bizonyítékul szolgálnak az elmúlt évtized választásai. Ha sikerült is egy-egy voksoláson jól szerepelnie az ellenzéknek, az lényegében a Fidesz hibájából történt, nem a győztes innovatív és vonzó politikájának eredményeként. S az ilyen siker pozíciószerezést jelent csupán, nem a NER-rel szembeni rendszerszintű változást. Az úgynevezett ellenzék szemmel láthatóan 2022 előszobájában sem változtat korábbi céljain és stratégiáin, ezért minden valószínűség szerint ismét elbukik. Ha mégsem, akkor sem lesz képes megdönteni a NER-t. Ahhoz, hogy elsöpörje a rezsímet, azt bünszervezetnek kell nyilvánítania és olyan módon és szakemberekkel kell harcolnia a NER-rel szemben és úgy kell készülnie a választásokra, ahogy és akikkel bünszövetkezetekkel szemben küzdeni kell. Erről szól a január 7-én e helyütt megjelent, *A NER-nek nincs kibívója* című írásom (https://hvg.hu/360/20210107_Kerek_Barczy_Szabolcs_A_NERnek_nincs_kihivoja).

Amennyiben egy valódi ellenzék úgy készülne fel a Fidesz leváltására, mint amikor egy szervezett bűnözői csoportot kell felszámolni, akkor az új Parlament megalakulását követő pár napon belül képes lenne az előző pontban vázolt közjogi fordulatra építve biztosítani és tartóssá tenni a

jogállamot, beleértve a bűnszervezet felmorzsolását annak személyi, intézményi, üzleti és anyagi vonatkozásaival együtt. Ezt részletezi az Élet és Irodalomban 2015. május 8-án közölt *Forgatókönyv* című esszém (<https://www.es.hu/cikk/2015-05-08/kerek-barczy-szabolcs/forgatokonyv.html>).

3/ A fenti stratégiák kidolgozása és alkalmazása teszi értelmessé azt, hogy az ellenzék olyan, gazdasági és szociális reformokat tartalmazó közpolitikai programot tárjon a nyilvánosság elé, amely majdani gyakorlatba ültetése a polgárok számára az anyagi gyarapodást és a társadalmi szolidaritás erősítését hozhatja már rövid távon is. Ezt a szemléletében és tartalmában újszerű kormányprogramot azonban csak akkor lehet megvalósítani, ha az előző két stratégia érvényesítésével valóban sikerül a NER-t gyökerestől kigyomlálni. Az első két stratégia remek jogászokat, illetve bűnszervezetek felderítéséhez és felszámolásához értő szakembereket követelnek. A közpolitikai forradalomhoz viszont egy-egy kormányzati terület felkészült szakembereire és tapasztalt, tisztakezű politikusokra van szükség, akik semmilyen kompromisszumra, de párbeszédre sem hajlandóak a NER vezetőivel.

S ha valakik vállalják is ezeket a stratégiákat, csak akkor szabad elkezdniük a tényleges munkát a választásokra való felkészülés és a majdani kormányzás érdekében, ha a megfelelő személyi állomány mellett pénz és egyéb anyagi erőforrás is rendelkezésre áll a feladat elvégzéséhez. E téren nyilván nem lehet és nem is kell versenyezni a lopott pénzek kiapadhatatlan forrásával rendelkező NER-rel, de így is több milliárd forintra volna szükség ehhez a vállalkozáshoz. Méghozzá törvényes, az adományozók által nyíltan biztosított forrásokból. Következésképpen jelentkezniük kell olyan vállalkozóknak, akik jogtisztan üzleti tevékenységükből származó jövedelmük egy részéről saját hazájuk és honfitársaik jövője érdekében lemondanak, így bizonyítva azt, hogy a politika mindenkiről szól és minden polgár a maga tehetsége és képessége szerint járul hozzá a közös jövő építéséhez. Ilyen anyagi felajánlások szavatolnák azt is, hogy a NER megdöntése paradox módon nem függne a maffiaállam által osztott és zsarolásra alkalmas anyagi kegytől.

Nos, az itt vázolt út paradigmaticusan új szemlélet- és cselekvési módot követel a változásokért tenni akaróktól, beleértve azokat a polgárokat is, akik voksaikkal a NER felszámolásához kívánnak hozzájárulni. Idáig jutva a gondolkodásban belátható, hogy miért igaz az az állítás, hogy nincsenek meg a feltételei a NER megdöntésének, vagyis miért nem alkalmasak erre a magát ellenzékieknek nevezők, beleértve nem csak a pártokat, hanem a legtöbb civil szervezetet és az értelmiség nagy részét is. Hiszen jó esetben is elhallgatják, rosszabb esetben fanyalognak elutasítják a Vörös Imre által felvetetteket, miközben érdemben nem cáfolják igazságát és semmilyen hasonló minőségű és hatású alternatívát nem kínálnak fel cserébe. Továbbá nem tekintik bűnszervezetnek a NER-t, az ezzel kapcsolatos nyilatkozataik üres szóvirágok, valójában naponta egyeztetnek, vitatkoznak a rezsím vezetőivel, és bent ülnek az intézményeikben: vagyis az „ellenzék” a NER szerves részét képezi. Tevékenységük kimerül kinyilatkoztatásokban és sokszáz oldalas, terméketlen választási programok gyártásában.

De a törvényesen meggazdagodott polgárok közül sem akad egy bátor sem arra, hogy a NER elsöprésének tervét és akcióját finanszírozza. Éppen ezért sem születik olyan szervezet, amely – szemben a mai „ellenzékkel” – vállalkozna erre a gigantikusra feladatra.

Nem érdemli meg a nemzet a mismásolást, hazudozást, a fejük felett köttetett újabb mocskos alkukat. Ahogy minden tisztességesen élni, boldogulni akaró honfitársunknak undorodva kell elutasítania azt a végtelenül cinikus állítást is, hogy „Orbánéknál bárki jobb”. Lehet, hogy valaki szívesebben lát a kormánytablón a jelenlegi hatalmasoktól eltérő arcokat, de attól, hogy valaki azt állítja magáról, hogy nem tartozik a rezsímhez, még nem jelenti azt, hogy annak felszámolását

óhajtja. Ha nem lenne fojtogató az élet a többség számára, akkor ismét csak legyinthetnénk, mondván, „a politika mocskos dolog, ahol mindenki csak hazudik”. Ne tegyük, mert a tét óriási! Aki valódi változást akar és most mást nem is tehet, legalább leplezze le a hamisan hízelgőket, a rezsim ellenzéki köntösbe bújtatott ügynökeket, és ne dőljön be az üveggyöngyök talmi csillogásának. Nem jobb a regnáló állapotnál, ha olyanok nyerik a választást, akik demokráciát és jólétet ígérnek, holott összejátszanak a mai hatalmasokkal, mert minden egyes illúzióvesztés és csalódás csak tovább gyengíti a nemzetet és újabb lehetőséget ad a gaz szándékú embereknek. Ha véletlenül a puha NER győz 2022-ben, akkor az gyorsan utat nyit a még a mainál is erősebb NER-nek. Láttunk hasonlót a nagykoalícióban országrabló politizálásból az elmúlt harminc évben. Akkor már jobb kivárni a rezsimdöntő alternatívát, azért szívósan és csendben dolgozni, közben ahol csak lehet rámutatni a meztelen királyra és ruhátlan udvartartására. Kényszerítsük ki a magunk szűkebb és tágabb környezetében, hogy a Napnál is világosabban váljon el a tudó a májtól.

https://hvg.hu/360/20210511_Kerek_Barczy_Szabolcs_Rezsimdonto_strategiak_amiket_nem_kepvisel_ma_senki